

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)
CD č. 12 (CD č. 13 má omylem stejnou nahrávku)
(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

pokračuje v četbě z 1Kor 2:12

„My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval.“

Bylo nám to dáno zdarma, nemusíme si od Něho nic půjčovat nebo kupovat. Duch nám byl darován, abychom ty věci poznali. Dále se píše: „O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha.“ Teď mi dovozte něco vysvětlit. Kdyby sem teď přišel někdo cizí, kdo nemá o duchovních věcech žádné ponětí, a slyšel nás mluvit o tom, jak vkládáme ruce na nemocné a ti se uzdravují z nemocí jako třeba rakovina nebo vstávají z mrtvých, tak tam bude stát a bude si říkat, že jsme se zbláznili, že sice ví, že uzdravování existuje, ale to že je v rukou doktorů. Bude si říkat, že jsme se zbláznili, když tvrdíme, že vložíme ruce na nemocné a ti se uzdraví. Vidíte a vy tady sedíte a učíte se o tom a připadá vám to normální. Uvědomujete si, jak daleko jste pokročili od toho, kde jste kdysi byli? Uzdravování, Boží moc apod. je pro vás normální a přesto pro průměrného člověka je to na hony vzdálené. Tak proč ještě stále někteří z vás říkají: „Já toho moc nevím a neumím,“ a podobné věci? Raději se dívejte na to, jak daleko jste pokročili. Dále se píše: „Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha, jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat.“ Vemte si např. mluvení v jazycích a jak by se na vás vaši blízcí nespasení dívali. Mysleli by si, že blázníte a tento verš vysvětluje, proč by si to mysleli. Nesnažte se jim to proto vysvětlovat, ale žijte to. Ať vidí, co to dělá ve vašem životě. Verš pokračuje: „protože se dají posoudit (pozn. v angl. je soudit) jen Duchem.“ Tady může někdo říct: „Ale my nemáme soudit.“ Já vám říkám: „Když jste duchovní, tak můžete soudit, protože duchovní člověk rozsuzuje všechny věci. Nemůžu soudit lidi tak, že řeknu: „Ty jdeš do pekla.“ Ale můžu říct: „Jestli budeš na téhle cestě pokračovat, tak skončíš v pekle.“ Nemůžu soudit vás a říkat, kde skončíte, ale můžu posuzovat/ soudit vaše chování a ovoce. Dále se píše: „Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všechno, ale sám nemůže být nikým správně posouzen.“

Teď dávejte opět pozor, v 16.verši cituje Starý zákon: „Vždyť, kdo poznal mysl Páně a kdo ho bude poučovat?“ A co řekne potom? ALE „My však mysl Kristovu máme.“ Když si projdete všechny Pavlovy listy, tak si všimnete, že když cituje starozákonní verš, tak skoro vždy se další věta začíná slovy „ale, avšak“, čímž říká, že to, co bylo ve SZ, kdysi platilo, ale teď už ne, protože Stará smlouva byla nahrazena Novou.

Dále cituje 3.kapitolu

verš 1: „Jenže já jsem s vámi, bratři, nemohl mluvit jako s duchovními, ale jako s tělesnými, jako s nemluvnaty v Kristu.“

Tak co tady máme? Máme lidi rozdělené na duchovní a na tělesné. Být tělesným znamená být nemluvně v Kristu. Tak co tedy řekneme o lidech duchovních? Řekneme, že jsou dospělými v Kristu. Teď poslouchajte dál..

verš 2: „Krmil jsem vás mlékem, ne hutným pokrmem, neboť jste ho ještě nemohli snést a ani dosud nemůžete, neboť jste stále tělesní.“

Co to znamená? Pavel říká, že jim nemohl dát hutný pokrm, protože jsou nemluvněty/tělesnými. Jakmile se stanou dospělými, dostane se jim hutný pokrm. Shrnu to.

Bytí nemluvnětem/tělesným= nedospělost=krmení se mlékem

Bytí duchovním= dospělost= hutný pokrm

Pavel říká Korintským, že „hutný pokrm“ nemohli snést v minulosti a teď v přítomnosti také ne a že je „krmí“ mlékem.

Dnešní křesťané hloubají nad dopisy napsanými Korintským, snaží se tam zjistit různý význam slov v řečtině apod. Zkoumají tento text a říkají si: „Teď jím maso/hutný pokrm.“ Já jim říkám: „Pardon pánové, nemůžete najít hutný pokrm tam, kde Pavel říká, že žádný neumístil.“ Žádný „hutný pokrm“ není umístěn v listech Korintským. Řeknete: „Curry, ty nás děsíš!“ Odpovím: „Ne, jen začínáte ožívat.“ ☺
Snažím se odstranit ty „vrstvy z cibule“.

verš 3-6: „Copak nejste tělesní a nechodíte po lidských cestách, když mezi sebou máte závist a svár? Když jeden říká: "Já jsem Pavlův" a druhý "Já zas Apollův", nechováte se jen jako obyčejní lidé? Kdo je vůbec Apollos? Kdo je Pavel? Služebníci, skrze něž jste uvěřili, a to každý, jak mu dal Pán. Já jsem sázel, Apollos zaléval, ale vzrůst vám dal Bůh.“

Bůh nechce, abychom byli obyčejnými lidmi, ale Božími syny.

Všimněte si, že Pavel dává Korintským jen mléko a zajímavé je, že následující 9.kapitola hovoří o darech Ducha svatého. Co udělal s dary Ducha? Vypsal podrobně, čím jsou. Ale ani to není hutným pokrmem. Informace nemohou být hutným pokrmem.

Pojďme se společně podívat na list Židům 5:11- 6:2

„Měli bychom o něm (o Melchisedekovi) ještě mnoho co říci, ale je to těžké vysvětlovat, protože jste líní naslouchat.“

Písmo tím neříká, že jim to Pavel nechce říct, ale říká, že kdyby to udělal, oni by tomu neporozuměli. Teď říká, proč by to nepochopili: 12.verš „Po takové době už byste sami měli být učiteli, ale potřebujete, aby vám někdo znovu vysvětloval základní pravdy Božího slova.“ Pavel Židům říká, že už dlouho věří v Krista a měli by vyučovat další lidi. Pavel říká, že by měli být těmi kdo vyučují. Proč? Protože všichni, kdo uvěřili v Krista, by měli Pánu Ježíši činit učedníky. Každý z vás by měl získávat učedníky a vychovávat je ve víře v Krista. Neznamená to obrátit je a přivést do církve, aby se o ně církev postarala. Neznamená to ani přivést je do církve, aby je církev obrátila a aby se o ně postarala. Když někoho obrátíš, nepřiváděj ho za pastorem, aby ho on dále vedl. To je tvoje práce. Nebudete věřit, jak sami porostete ve víře, když převezmete zodpovědnost za duchovní růst někoho jiného, když se za ně budete modlit a budete pro ně dostupnými.

12.verš pokračuje: „jsou z vás kojenci - potřebujete mléko, a ne hutný pokrm.“ Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně.“

Pavel říká, že se živí mlékem (jsou nemluvněta) a že Židé nepřivykli slovu spravedlnosti.

Slovo spravedlnosti = jakmile porozumíte, kým jste v Kristu, že jste se stali Boží spravedlností v Kristu, jakmile porozumíte Božímu slovu, které je založené na spravedlnosti v Kristu, tehdy přichází změna a přestáváte být nemluvnaty.

Dále se píše: „Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.“

Kdo dostává hutný pokrm? Lidé, kteří jsou dospělí, lidé, kteří mají své smysly zkušeností vycvičené v rozeznání dobrého a zlého.

Jinými slovy – hutný pokrm je toto - rozumíš slovu spravedlnosti a začínáš dělat to, co je správné. A když děláš, co je správné, začínáš rozumět tomu, co je dobré a co špatné. Už to není teorie. Když se tě někdo např. zeptá: „Je ta nemoc od Boha nebo od ďábla?“ Ty neřekneš: „Hmm, nevím...možná to dělá něco dobrého v jejich životech, takže možná od Boha...hmm ale stojí je to spoustu peněz za léky, a ty peníze by mohli místo toho poslat na misi, takže možná je to od ďábla...já nevím.“ Když takto mluvíš, jsi pořád nemluvně v Kristu. Potřebuješ být krmen mlékem a ne hutným pokrmem.

6.kapitola.

„Nechme už tedy úvodních řečí o Kristu a směřujme k dospělosti. Nepokládejme znovu základy - ať už je to pokání z mrtvých skutků, víra v Boha, učení o křtech, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých a o věčném soudu. Dá-li Bůh, vydáme se dál.“

Uvědomujete si, že „víra v Boha“ jsou základy, které nemáme znovu pokládat?

Víte, co by to udělalo s církvemi, kdyby se v nich najednou přestalo kázat na téma „Mějte víru v Boha“? To by se asi mohli zavřít. Protože se v církvi stále do lidí vtlouká „Měj víru v Boha, měj víru v Boha“. Musíme přestat o víře v Boha kázat a začít ji konečně dělat. Ježíš řekl: „Až ale přijde Syn člověka, najde na zemi víru?“ (Luk. 18.8). Říkám, že nevím, jestli na zemi najde víru, až přijde, ale určitě najde spoustu kazet a knížek na toto téma. Nevím, jestli Ježíš najde někoho, kdo opravdu ve víře chodí.

„Dá-li Bůh, vydáme se dál.“ – uvědomujete si, že Pavel Židům říká: „Pojďme konečně dál. Pojďme dál a nezapomínejte stále základy!“ A přesto se v církvi většinou vyučují jen základy. Proč? Protože se snižujeme se svými kázáními k těm, kteří jsou nevěřící nebo novověřivší, snižujeme se k evangelizačnímu kázání. Raději bychom měli těm čerstvě uvěřivším nebo neobráceným lidem říct: „Vydržte, budeme s vámi mluvit,“ ale teď se budeme věnovat věřícím.“ Možná by nedělní shromáždění měli být pro nespasené a středeční setkání pro křesťany. To by mohlo pomoci. Protože však my křesťané stále slyšíme evangelizační slova, nikdy nerosteme. Když se pořád krmíš nebo jsi krmen mlékem, nikdy neporoosteš.

Pojďme teď k Janovi 4.kapitole.

O čem tady mluvíme? O nemluvnatech v Kristu, o dospělosti v Kristu. Mluvíme o bytí tělesnými a o bytí duchovními, o mléku a o hutném pokrmu.

J 4:1-5: „Když se Ježíš dozvěděl, že farizeové slyšeli: ‘Ježíš získává a křtí více učedníků než Jan (ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale jeho učedníci), opustil Judsko a vrátil se do Galileje. Musel však projít Samařím. Dorazil k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pozemku, který kdysi dal Jákob svému synu Josefovi. Dosud tam byla Jákobova studna.“

Uvědomujete si, že se církev snaží být Jákobem? Snaží se neustále zápasit s Bohem. ☺ Stále slyšíme: „Bože požehnej mi, dej mi požehnání.“ K tomu ti řeknu toto: „Nemusíš zápasit s Bohem o něco, co ti už dal.“ Přečtete si Ef. 1:3: „Požehnán buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebesích!“ Znamená to snad, že máš něčeho nedostatek? Přestaň Bohu říkat, aby ti dal a raději mu řekni, že jdeš, abys rozdával, co už máš.

verše 6- 10: „Dosud tam byla Jákobova studna a Ježíš, unaven cestou, se u ní posadil. Bylo okolo poledne. Když jedna žena ze Samaří přišla načerpat vodu, Ježíš ji požádal: "Dej mi napít." (Jeho učedníci totiž odešli do města nakoupit jídlo.) Samařská žena se ho zeptala: "Jak to, že ty, Žid, žádáš mě, Samaritánku, o nápoj?" (Židé se totiž se Samaritány nestýkají.) Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala ten Boží dar, a kdo je ten, který ti říká: ‚Dej mi napít,‘ žádala bys ty jeho, a dal by ti živou vodu."

Víte, proč jí Ježíš řekl o „živé vodě“? Protože pro Izraelce živá voda = proudící voda. Židé by nikdy nekřtili způsobem, kterým to děláme my – ve vaně nebo v bazénu. Jan pokřtil Ježíše v řece a ne v jezeře. Židé věřili, že když se člověk ponoří do vody, jeho hříchy vyplují na povrch a vodní proud je odnese. Pokud by byli křtěni v baptisériu, ve vaně nebo v bazénu, mysleli by si, že kdyby šli pod vodu a ona by neproudila, tak hřích, který se dostal na povrch, by se na ně zase přilepil při jejich vynoření. Vím, zní to legračně, ale tak to tehdy viděli.

A Ježíš říká: „Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala napít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou.“ (Což znamená vodu, která se hýbe, teče.) A žena mu řekla: „Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu?“ Když mluvil o živé vodě, nemluvil o Duchu svatém? Znamená to, že Duch svatý se stále pohybuje. Když se nepohybujete, nečekáte na Duch svatého. Protože on se pohybuje a vy s ním musíte držet krok. A dále žena říká: „Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda.“ Ježíš byl tou jedinou osobou, která mohla odpovědět: „Ano, máš pravdu, to jsem.“ Ale vidíte, On neměl žádné ego, nepotřeboval se vyvyšovat, ale odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“ Tady mluví o věčném životě, o spasení. Kolik z vás slyšelo nebo zpívalo píseň: „Pane, tak žízním. Mé srdce po Tobě touží jako laň. Pane, žijeme na poušti, sešli svůj déšť. Máme takovou žízeň a hlad po Tobě.“ Pokud něco takového zpíváš a jsi znovuzrozen, přestaň. Pouze nespasení hříšníci může takové věci zpívat. Protože Ježíš řekl: „Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky.“ Jinými slovy říká, že když se znovuzrodíš a budeš mít mého Ducha, tak už nikdy nebudeš žíznit. Pokud zpíváš takové písně, tak tím zapíráš Ježíše a říkáš, že nejsi spasen. Žena mu říká: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu.“ Ona stále myslí, že tady jde o skutečnou vodu a ne o Ducha. Ježíš říká: „Jdi, zavolej svého muže a přijď sem!“ Žena: „Nemám muže.“ Ježíš: „Správně jsi odpověděla, že nemáš muže. Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ To je zajímavé, ne? On jí označil za cizoložnici a ona ho bez problému nazve prorokem. ☺ A teď byste očekávali, že když ho označila za proroka, že začne činit ze svého právě odkrytého hříchu, pokání. Ale ona je velice náboženská a místo se zmínit o svém hříchu, tak řekne: „Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!“ Není to směšné, jak se vyhla ožehavému tématu? Ježíš jí odpoví: „Věř mi ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, neboť spásе je ze Židů. Ale přichází hodina, ano, již je tu (zdůrazňuje, že UŽ je

tady), kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.“ Všimněte si toho, že to Otec si to přeje. Bible říká, že Otec poslal svého Syna, když jsme ještě byli hříšní. On nás miloval předtím, než jsme my milovali Jeho. Hledal nás dříve než my Jeho. Před lety vyšla kniha s názvem „God’s chaser“ – Lovec (stíhač) Boha, kde se píše, jak musíme Boha stíhat. Já nevím, jak vy, ale u mě to bylo tak, že to Bůh mě několik let stíhal, až jsem se vzdal a řekl, že má pravdu. A taky jsme třeba kdysi prosili o modlitby za našeho syna Johna, aby neutíkal od Boha. Ale jestliže utíkal od Boha, tak to vypadalo na to, že ho Bůh stíhal. A přitom mají lidé stále pocit, že to oni musí stíhat Boha. Já nestíhám Boha, Bůh stíhal mě. Já byl jen v jedné chvíli natolik moudrý, že jsem se vzdal.